

Jídlo je primární a základní životní potřeba člověka. Biologicky zdědil člověk po svých vývojových předcích eurifagii (všežravost) - schopnost konzumovat prakticky všechny druhy potravy. Stravovací typ všech lidských kultur se vyvíjel (u některých etnik ještě vyvíjí) v závislosti na způsobu opatrování potravy - od prvotního nediferencovaného loveckosběračského přes intenzivně lovecký až k zemědělsko-pasteveckému. Právě zemědělská revoluce znamenala největší proměnu v lidském stravování. "U všech zemědělských národů (s částečnou výjimkou severských kočovných pastevců) se stal hlavním zdrojem kalorií rostlinný škrob - v Evropě a Západní Asii hlavně pšenice a ječmen. Kromě toho se v převážné části Eurasie stala pravidelnou konzumací mléka a mléčných výrobků". 1 Tyto základní zdroje škrobů a bílkovin byly po tisíciletí doplňovány dalšími plodinami - luštěninami, zeleninami a ovocem, šířících se z center vzniku kulturních rostlin.²

Charakter stravování byl vždy jedním z nejdůležitějších projevů etnicity daného národa. Protože je přijímání potravy jedna ze základních podmínek přežití, systém stravování se vytvářel již od prvopočátků vzniku a formování každého etnika jako výslednice denní stravy každé rodiny a každého jednotlivého člověka. Východiskem stravovacího systému všech vyspělých kultur je zemědělská produkce, jeho formování však probíhá pod vlivem sociálních a kulturních procesů v průběhu dějin daného etnika.

U člověka dnešního typu tedy nebylo nikdy přijímání potravy a činnosti s tím spojené pouze jevem biologickým, nýbrž také součástí lidské kultury - jídelní kulturou³

. Jídelní

kultura se mimo své primární sytící funkce vyznačuje též důležitou funkcí sémiotickou. Obzvláště silně vystupuje zejména její funkce symbolická, rituální a sociální.